

THE PRISON HEALER-SOROZAT

A GYÓGYÍTÓ

LYNETTE NONI

Dream
válogatás

Λ||:.'@ »≡@ M≡> Λ#≡.
#≡ ~>≡ &||@#.:@.

A tizenhét éves Kiva Meridan a hírhedt halálbörtön, a Zalindov rabjaként él, ahol gyógyítóként tevékenykedik.

Amikor a Lázadó Királynőt letartóztatják, arra ítélik, hogy kiállja a Végzet Próbáját. Aki győzedelmeskedik, azt ártatlannak nyilvánítják, és szabadon engedik – csak hogy eddig még senki sem élte túl. Így hát a súlyosan beteg Lázadó Királynőnek esélye sincs.

Egyik nap Kiva egy kódolt üzenetet kap a családjától: „Ne hagyd meghalni! Jövünk.” Ezért önként jelentkezik, és átveszi a Lázadó Királynő helyét a próbán, hogy mindketten megszabadulhassanak.

A börtön már a lázadás küszöbén áll, ráadásul megjelenik egy rejtélyes, új rab, aki a lány szívéért küzd. Kiva úgy érzi, a megpróbáltatásai még csak most kezdődnek.

© Lucy Bell

LYNETTE NONI ausztrál ifjúsági szerző. Miután újságírást, tudományos írást és viselkedéstudományt tanult az egyetemen, végül bemelegkedett az irodalom világába. A Medoran Chronicles, a Whisper duológia és a The Prison Healer-sorozat díjnyertes sikerszerzője. Könyvei a világ 18 országában jelentek meg.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.lynettenoni.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Lynette Noni a történetmesélés igazi nagymestere. Kötelező minden fantasy-imádó számára!”

SARAH J. MAAS, AZ ÜVEGTRÓN-SOROZAT ÍRÓJA

„Kiva igazán fantasztikus főszereplő. Remek narrátor, tele együttérzéssel, célokkal és életösztönnel. Egyrészt személyesen, másrészt a páciensein keresztül rengeteg fájdalommal és traumával kellett megküzdenie, de valahogy végig megmaradt benne a remény, hogy a folytonos nehézségek ellenére, amivel szembe kellett néznie, a végén minden jóra fordul majd.”

MY ENDLESS SHELF

„Mindig nagyon várom Noni következő könyvét. Tehetsége és szíve csak úgy ragyog A gyógyítóban. Folyamatosan lenyűgöz a történeteivel.”

TERRY BROOKS, A SHANNARA REGÉNYEK ÍRÓJA

„A történet- és karaktervezérelt elemek csodálatos elegyet alkotnak, és egy rendkívül részletgazdag kaland alakul ki belőlük. Noni igazán különleges és életszerű karaktereket alkotott. A lassan bimbózó szerelem pedig igazi csemege.”

THE NERD DAILY

Dream
válogatás

LYNETTE NONI

A GYÓGYÍTÓ

← részlet →

PROLÓGUS

A halál alkonyatkor érkezett.

A kislány lenn volt a folyónál, ezüst áfonyát szedett az öccsével, miközben az apjuk a jéghideg víz szélén guggolva aloehínárt gyűjtött, hogy feltöltse a készleteiket. Tekintettel arra, hogy hány túske mart a kislány bőrébe, hűsítő géltre szükség is lesz később. Most azonban annyira lefoglalta az előttük álló vacsora gondolata, hogy szinte nem is érezte a fájdalmat. Az édesanyja csinálta egész Wenderall legjobb ezüstáfonya-lekvárját, és mivel az ezüstsínű bogyók akkor voltak a legédesebbek, ha közvetlen holdkelte után szedték le őket, a lányka már előre tudta, hogy ez az adag kifejezetten *ínycsiklandozó* lesz. Most már csak az öccsét kellett valahogy rávennie, hogy ne tönkje az egészséget magába, és akkor végre gyűjthetne eleget ahhoz, hogy az anyja édes csemegét készíthessen belőle.

A kosár még alig volt félig, amikor a nyugodt éjszakába behasított az első sikoly.

A kislány és az öccse megdermedtek – a fiúcska félig nyitott szája maszatos volt a bogyók ezüstös levétől, míg a lányka homloka ráncba szaladt az aggodalomtól. Smaragdszín szemét a jeges patak mellett álló apjára emelte, aki egy csomó aloehínárt tartott a kezében. A férfi nem a zöld növényeket, hanem az apró kunyhókat nézte a domb tetején, méghozzá falfehérre vált arccal.

– Papa, mi...

– Csitt, Kerrin! – szólt rá a fiára, majd eldobta az aloehínárt, és gyorsan odasietett a gyermekeihez. – Valószínűleg csak Zuleeka és Torell játszadozik, de talán az lesz a legjobb, ha megyünk, és...

Bármit is akart még mondani a nővérüket és a bátyjukat illetően, azt elnyelte egy újabb sikoly és egy hangos csattanás, ami egészen odáig hallatszott, ahol álltak.

– Papa... – Ezúttal a kislány szólalt meg, majd nagyot ugrott, amikor az apja kirántotta a kosarat a kezéből, szanaszét szórva a bogyókat; úgy megragadta a karját, hogy majd beleroppantak a csontjai. A lánykának esélye sem volt mást mondani, mert ekkor felhangzott anyjuk rémülettől éles kiáltása.

– FUSS, FARAN! FUSS!

Az apja ekkor még jobban megszorította a kezét, annyira, hogy már fáj, azonban elkésett azzal, hogy kövesse felesége utasítását. Csak úgy özönlöttek ki a kunyhóból a katonák – páncéljuk még a gyenge fényben is ezüstösen csillogott, kardjuk a magasban.

Legalább egytucatnyian voltak.

Sokan.

Túl sokan.

A kislány átnyúlt a tüskés bokor ágain, és megragadta öccse reszkető, az ezüst áfonya levétől ragacsos kezét. Csapdába estek – a jeges folyóval a hátuk mögött, ami túl mély és túl erős sodrású volt ahhoz, hogy át tudjanak kelni rajta, nem volt hová menekülniük.

– Semmi baj – mondta az apjuk reszkető hangon, ahogy a katonák egyre közelebb értek hozzájuk. – Minden rendben lesz.

És ekkor körbevették őket.

TÍZ ÉVVEL KÉSŐBB

ELSŐ FEJEZET

Kiva Meridan lepillantott a fémasztalhoz szíjazott fiúra, aki előtte feküdt, majd odahajolt hozzá, és suttogva így szólt:

– Vegyél egy mély levegőt!

Még mielőtt a fiú akárcsak egyet is pisloghatott volna, Kiva megragadta a csuklóját, majd fehéren izzó pengéjének hegyét a kézfejébe döfte. A fiú felordított, és megpróbálta lerázni magáról – mindig, mindenki ezt tette –, de Kiva erre csak még szorosabban fogta, és bele metszette a bőrébe a három, mély vágást, amik végül egy Z betűvé álltak össze.

Egyetlen betűvé, ami a Zalindov rabjaként jelölte meg őt.

A seb majd begyógyul, de a heg örökre a bőrén marad.

Kiva olyan gyorsan dolgozott, amennyire csak tudott, és csakis akkor lazított a szorításán, amikor már kész volt. Elnyomta a késztetést, hogy azt mondja a fiúnak, túl van a nehezén – bár még kamasznak is alig lehetett nevezni, már elég nagy volt hozzá, hogy meg tudja különböztetni az igazat a hazugságtól. A fiú most már a Zalindovba tartozott, ahol ő volt a H67L129-es számú rab a csuklóján lévő fémpánt alapján. Semmi jó nem várt rá a jövőben, kár lett volna hazudni neki.

Miután kent némi balikónedvet a vérző sebre, nehogy elfertőződjön, majd szórt rá egy kis borsgyökérhamut, hogy enyhítse a fájdalmat, Kiva egy darabka gyolcsot tekert a fiú kezére. Halkan figyelmeztette, hogy a következő három napban tartsa tisztán és szárazon, miközben nagyon is tisztában volt vele, hogyha a fiút az alagutakba, a földekre vagy a kőfejtőbe helyezik, lehetetlent kér.

– Maradj nyugton, mindjárt készen vagyunk! – mondta Kiva, és kését egy metszőollóra cserélte. Bár a pengéit rozsdá pettyezte, elég éles volt ahhoz, hogy az acélt is átvágja.

A fiú reszketett, a pupillája kitágult a félelemtől, a bőre falféhrre sápadt.

Kivának egyetlen biztató szava sem volt hozzá – az ispotály ajtajában álló, felfegyverzett nő jelenlétében, aki minden mozdulatát figyelte, nem merészelt ilyesmit. Általában hagyták, hogy viszonylag nyugalomban, az örök éles, jéghideg tekintete okozta nyomás nélkül dolgozzon. Ám a múlt heti lázadás után az örök idegesek voltak, és még a szokottnál is jobban szemmel tartottak mindenkit. Még az olyanokat is, mint Kiva, akiről úgy tartották, hogy hűséges a Zalindov Parancsnokához, és aki áruló rabtársai szemében. Egy besúgó. Egy kém.

Senki sem gyűlölte Kivát jobban, mint saját maga, azonban nem számított, hogy mekkora árat is fizetett érte, nem bánta meg a döntést, amit hozott.

Nem törődve a fiú nyöszörgésével, Kiva fűrge, éles metszésekkel elkezdte lenyesni a haját. Emlékezett rá, milyen volt, amikor ő érkezett meg a börtönbe egy évtizeddel korábban, hogy milyen megalázó volt, ahogy levetkőztették, lesikálták és megnyírták. Vörös bőrrel, kopaszon hagyta el az ispotályt egy viszketős, sűrke tunikában és az ahhoz passzoló nadrágban, amiken kívül nem is maradt más tulajdona. Nem számít, hogy mi minden ment keresztül a Zalindovban, az a pár első, megalázó óra a mai napig az egyik legrosszabb emlékei közé tartozott. Ahogy mindezt felidézte, saját hegébe is belenyilallt a fájdalom, mire a tekintete a sebhely alatt feszülő pántra tévedt. A fémbe az N18K442-t – a rabszámát – vésték, ami állandó emlékeztetőül szolgált arra, hogy ő semmi és senki, és ha valamit elhibáz, ha egy rossz szót szól, vagy ha csak a rossz pillanatban tekint a rossz személyre, az a halálát jelentheti.

A Zalindov nem mutatott kegyelmet még az ártatlanoknak sem.

Főleg az ártatlanoknak nem.

Kiva még alig volt hétéves, amikor idekerült, ám a kora nem védte meg a börtönlét brutalitásától. Jobban tudta bárkinél, hogy a napjai meg vannak számlálva. A Zalindovot senki nem élte túl. Csak idő kérdése volt, hogy csatlakozzon ahhoz a rengeteg rabhoz, akiket már elragadott a halál.

Tisztában volt vele, hogy sokakhoz képest szerencsés. Azok, akiket kemény fizikai munkára osztottak, ritkán bírták hat hónapnál tovább, de legfeljebb egy évig húzták. Kivának azonban sosem kellett ilyen durva munkát végeznie. Az érkezése utáni hetekben a beléptetőblokkban kapott munkát, ahol az volt a feladata, hogy szétválogassa az új raboktól elkobzott ruhákat és egyéb személyes tárgyakat. Később aztán, amikor egy másik pozíciót kellett betöltenie – miután egy halálos kórság több száz emberrel végzett –, a műhelyekbe küldték, ahol az volt a feladata, hogy kitisztítsa és megjavítsa az örök egyenruháját. Az ujjai véreztek és felhólyagosodtak a folytonos mosástól és varrástól, azonban másokhoz képest még akkor sem volt nagyon oka panaszra.

Kiva rettegett, hogy majd jön a parancs, hogy csatlakozzon a robotolókhoz, azonban erre sosem került sor. Helyette, miután azt tanácsolta egy vérmérgezésben szenvedő őrnek, hogy használjon egy bizonyos fajta dunsztkötést – amit az apja számtalanszor készített –, és ezzel megmentette a férfi életét, kiérdemelt magának egy helyet az ispotályban gyógyítóként. Aztán nagyjából két évvel később az egyetlen másik rabot, aki az ispotályban dolgozott, kivégezték, amiért angyalport csempészett a kétségbeesett raboknak, és így, az akkor tizenkét éves Kivának kellett a helyébe lépnie. Ez azt is jelentette, hogy onnantól kezdve az ő feladata volt belevésni a Zalindov jelét az újonnan érkezett rabok bőrébe, amit Kiva a mai napig gyűlölt. Azonban tisztában volt vele, ha megtagadta volna ezt, akkor azzal magára és az új rabokra is rázúdította volna az örök dühét. Ezt már korán megtanulta – a hátán lévő hegek állandó emlékeztetőként szolgáltak. Ha akkoriban lett volna valaki, aki elég tudással bír ahhoz, hogy

átvegye a helyét, akkor halálra is korbácsolják. Mostanra azonban már voltak mások is, akik betölthették a pozícióját.

Kiva feláldozható volt, csakúgy, mint mindenki más a Zalindovban.

Mire Kiva végre letette a metszőollót, és a borotva után nyúlt, a fiú hajából már nem maradt más, csak pár egyenetlen hajcsomó. Néha elég volt egyszerűen lemetszeni a gubancokat, máskor azonban az új rabok összeállt, tetvekkel teli csimbókokkal érkeztek, amit jobb volt egy az egyben leborotválni, semmint megkockáztassák, hogy az apró kis szörnyetegek pestis módjára szétterjedjenek a börtönben.

– Ne aggódj, vissza fog nőni! – mondta Kiva gyengéden, miközben saját, éjfekete hajára gondolt, amit szintén lenyírtak az érkezések, és ami mostanra ismét a hátáig ért.

Hiába a vigasztalónak szánt szavak, a fiú továbbra is csak reszketett, ezért Kivának nagyon oda kellett figyelnie, nehogy megvágja őt, ahogy végighúzta a borotvát a koponyáján.

Kiva el akarta mondani a fiúnak, hogy mire számíthat, miután maga mögött hagyja az ispotályt, de még ha az őr nem is nézte volna árgus szemmel az ajtóból, akkor is tudta, hogy ez nem az ő feladata. Az első pár napban minden újonnan érkezett mellé odarendeltek egy rabot, aki már régebb óta itt volt, és arra a személyre hárították a felelősséget, hogy bemutassa a Zalindovot, figyelmeztesse az újoncot, és hogy megossa vele, hogyan lehet túlélni a helyet. Már ha persze ez volt az ember célja. Voltak, akik már érkezésükkor a halálra vágytak, a reményük már azelőtt szertefoszlott, mielőtt átléptek volna a vaskapun, be a lelketlen mészakőfalak közé.

Kiva remélte, hogy ebben a fiúban még maradt némi harci kedv. Szüksége lesz rá, hogy túljusson azon, ami rá várt.

– Kész – mondta, ahogy leengedte a borotvát, és megkerülte az asztalt, hogy a fiú szemébe nézhessen. A haja nélkül még fiatalabbnak tűnt; csak a tágra nyílt szem maradt, a beesett arc és az elálló fül. – Nem is volt olyan rossz, ugye?

A fiú úgy nézett fel rá, mintha Kivát egy hajszál választotta volna el attól, hogy elmetssze a torkát. De ő már hozzászokott ehhez a tekintethez, főleg az újonnan érkezettekől. Azok nem tudták, hogy közülük való, hogy ő is a Zalindov szeszélyeinek rabszolgája. Ha a fiú elég sokáig húzza, akkor majd ismét visszajut hozzá, és megtudja az igazságot: azt, hogy az ő oldalán áll, és hogy kész segíteni neki, amiben csak tud. Pont úgy, ahogy mindenki másnak is segített, már amennyire tudott.

– Kész? – kérdezte az őr az ajtóból.

Kiva megszorította a borotva nyelét, majd erőnek erejével ellazította az ujjait. Más sem hiányzott, minthogy az őr akárcsak egy csepp lázadó hajlamot is észrevegyen rajta.

Közömbös és meghunyászkodó volt – így élt túl.

Rengeteg rab gúnyolta őt ezért, főleg azok, akiknek sosem volt szüksége arra, hogy kezelje őket. A Zalindov Szajhája, volt, aki így nevezte. A Szívtelen Metsző, sziszegték mások, amikor elhaladt mellettük. A legbántóbb azonban talán a Halál Hercegnője volt. Kiva képtelen volt elítélni őket, amiért így látták őt, és ezért gyűlölte ezt a legjobban. Az az igazság, hogy számtalan, az ispotályba érkező rab soha többé nem távozott onnan, és erről csakis ő tehetett.

– Gyógyító? – szólta ismét az őr, ezúttal határozottabban. – Készen vagy?

Kiva kurtán bólintott, mire a fegyveres nő ellépett az ajtótól, és besétált a helyiségbe.

A női őrök ritkaságnak számítottak a Zalindovban. Jó, ha egy nő jutott hús férfira, és azok se maradtak sokáig, mielőtt új állás után néztek volna. Ez az őr új volt – Kiva alig pár nappal korábban vette észre a fiatalos arcú, ám éles, hideg és távolságtartó borostyánszín szempárt. A nő bőre két árnyalattal volt világosabb a legsötétebb feketénél, ami arra utalt, hogy Jiirvából vagy talán Hadrisból származhatott – mindkét királyság messze földön ismert volt remek harcosairól. A haját rövidre nyírták, egyik fülből egy agyarat formázó jáde fülbevaló lógott. Ez nem volt túl bölcs dolog; valaki könnyedén kitephette volna. Ugyanakkor

a nő tartása csendes magabiztosságról árulkodott, sötét egyenruhája – egy hosszú ujjú bőrtunika, nadrág, kesztyű és csizma – alig rejtette el szálkás izmait. Nem nagyon akadt rab, aki ki mert volna kezdeni ezzel a fiatal nővel, aki pedig mégis megpróbálkozott, az nagy eséllyel rövid úton a hullaházban kötött volna ki.

Kiva elhessegette a gondolatot, majd hátralépett az őr útjából, bár közben azért biztatón megszorította a fiú vállát, aki erre annyira összerezett, hogy Kiva rögtön meg is bánta a gesztust.

– Én addig... – Kiva a fiú a földre hajított ruháinak kupacára mutatott, amiket azelőtt viselt, hogy átvette volna a szürke rabruhát. – Elviszem ezeket a beléptetőblokkba átválogatásra.

Ezúttal az őr bölintott, majd borostyánszínű szemét a fiúra szegezte, és ráparancsolt:

– Nyomás!

A fiú félelmének bűze átjárta a levegőt, ahogy reszkető lábbal, sebesült kezét ölelve talpra állt, majd követte az őrt ki a szobából.

Hátra sem pillantott.

Soha, senki sem tett így.

Kiva egészen addig meg sem moccan, amíg teljesen biztos nem volt benne, hogy egyedül van. Gyors és gyakorlott mozdulatokkal, ám rémült sietséggel dolgozott, újra és újra az ajtó felé pillantva, mivel tudta, ha rajtakapják, vége. A Parancsnoknak más besúgói is voltak a börtönben; lehet, hogy kedvelte őt, de ez még nem tartotta volna vissza attól, hogy megbüntesse – vagy akár ki is végeztesse.

Ahogy Kiva átkutatta a ruhahalmot, az orra ráncba szaladt a hosszú út és a rossz higiénia okozta kellemetlen szagoktól. Szinte észre sem vette, amikor valami nedves – penész, sár vagy valami más, amit inkább nem szeretett volna közelebről megsemlélni – ért a kezéhez. Keresett valamit. Keresett, keresett, egyre csak keresett.

Ujjait végigfuttatta a fiú nadrágján, de ott semmit sem talált, úgyhogy a vászoninget vette kézbe. Kopott egy darab volt, több helyen kiszakadt, sok helyen befoltozták. Kiva az összes öltést

szemügyre vette, de amikor továbbra sem talált semmit, elkezdett elkeseredni. Azonban amikor a nyúzott csizmáért nyúlt, csak megtalálta. A bal csizma sérült, tátongó varrásába egy összehajtogatott pergamendarabkát rejtettek.

Kiva reszkető ujjakkal széthajtogatta, majd elolvasta a benne rejlő, kódolt szavakat.

$\oplus \equiv \sim \langle \rangle \equiv \rangle \sim * \equiv .$
 $\rangle \odot \sim \otimes \sim \gg \# \times \equiv .$
 $\oplus \equiv \oplus \# \gg \gg \lambda \parallel \text{☉} \equiv .$

Hangosan kifújta a levegőt, válla előrebukott a megkönnyebbüléstől, ahogy gondolatban lefordította a kódot: *Biztonságban vagyunk. Maradj életben. Eljövünk érted.*

Már három hónap telt el azóta, hogy Kiva utoljára hallott a családjáról. Három hónapon keresztül minden új, mit sem sejtő rab ruháját átkutatta abban a reményben, hogy valami információmorzsát talál bennük a kinti világból. Ha az istállómeister, Raz nem szánja meg, akkor semmi módja nem lett volna arra, hogy tartsa a kapcsolatot azokkal, akiket a legjobban szeret. A férfi a saját életét kockáztatva csempészte át az üzeneteket a Zalindov falain, és nem számít, hogy azok milyen ritkán érkeztek – és hogy milyen rövidek voltak –, a világot jelentették Kiva számára.

Biztonságban vagyunk. Maradj életben. Eljövünk érted.

Az elmúlt évtizedben csak szórványosan érkezett ez a hat szó, vagy ehhez hasonló, biztató üzenetek, de mindig akkor, amikor a legnagyobb szüksége volt rájuk.

Biztonságban vagyunk. Maradj életben. Eljövünk érted.

A középső részt persze könnyebb volt mondani, mint megtenni, de Kivának szándékában állt engedelmeskedni, mivel biztos volt benne, hogy a családja egy napon majd beváltja az ígéretét, és eljön érte. Nem számított, hányszor küldték el neki ezeket a szavakat, vagy hogy mennyi ideje várt már, mentőöv-

ként kapaszkodott ígéretükbe, újra és újra elismételve az elméjében: *Eljövünk érted. Eljövünk érted. Eljövünk érted.*

Egy nap viszontlátja majd a családját. Egy nap megszabadul a Zalindovtól, és nem lesz rab többé.

Már tíz éve várta azt a napot.

Azonban a reménye minden egyes eltelt héttel egyre csak fogyott.

MÁSODIK FEJEZET

A fiú úgy érkezett, mint sokan mások: csupa vér volt, és úgy nézett ki, mintha a halál kapujában állna.

Egy hónap telt el azóta, hogy a Zalindov új rabbal gazdagodott; egy hónap azóta, hogy Kivának bárki bőrébe is bele kellett volna vésnie a Z-t. Leszámítva a szokásos börtönsérüléseket és némi járatlázat – aminek az áldozatait elkülönítették; volt, aki belehalt, és volt, aki azt kívánta, bárcsak belehalna, mert amint elmúlt a láza, mehetett is vissza dolgozni –, Kivának nem sok dolga akadt.

Ma azonban...

Három új rab.

Mind férfi.

És az a hír járta, hogy Valleniából származtak – Evalon, Wenderall legnagyobb királyságának fővárosából.

A téli hónapokban ritkán érkeztek rabszállító szekerek, főleg az Evalonhoz hasonló, déli területekről. Az olyan messziről érkező rabokat a tavaszi olvadásig általában városi tömlöcökben és falusi fogdákbán tartották, mivel akkor kisebb eséllyel vesztek oda a hetekig tartó út során. Néha maguk az örök sem éltek túl az utat, keresztül a Belhare-sivatagon és át a Tanestra-hegységen, főleg, amikor az időjárás hirtelen rosszra fordult, és hóviharak sújtották a hágót. Ami pedig azokat illeti, akik egyenesen Valleniából jöttek, azoknak is át kellett kelnie a Vadmezőn és a Sikolylápon, hogy aztán egyenesen átvágjanak a Könnyező Erdő szívéen – ami a legjobb esetben is igencsak kimerítő út volt, és csak még nehezebbé tette a rabszállítással megbízott örök kegyetlen bánásmódja.

Télen, nyáron, tavasszal vagy ősszel, nem számított, mikor érkeztek a rabok, vagy hogy honnan jöttek: a Zalindovba tartó, vagy az onnan induló út mindig veszélyes volt. A börtön Evalon északi részén, közel a mirraveni és a caramori határhoz helyezkedett el, és így Wenderall nyolc királyságának egyikéből sem lehetett könnyen megközelíteni. Ettől függetlenül az összes királyság használta a börtönt – a kontinens minden sarkából szállítottak ide problémás polgárokat, anélkül, hogy egy kicsit is törődtek volna azzal, hogy a rabok túlélik-e az utat.

A főkaputól egyenesen az ispotályba küldött három férfi közül ezúttal is csak egynek, a legfiatalabbnak volt szüksége Kiva gondoskodására, mivel a másik kettő már továbblépett az örökvilágba, sápadt testük mereven feküdt előtte. Még nem lengte körbe őket az oszlás bűze, ami azt jelentette, hogy a haláluk nem régen következhetett be, nem mintha ez sokat számított volna. Halottak voltak, már semmi sem hozhatta vissza őket.

A harmadik azonban... lüktető pulzusa olyan gyenge volt, hogy Kiva meg is lepődött rajta.

Vajon tovább húzza egy óránál?

Megpróbálva ügyet sem vetni a jobbján lévő fémasztalokra kifektetett hullákra, Kiva elgondolkodott, hol is kezdje. Le kellett csutakolnia, nemcsak azért, mert mocskos volt, hanem mert nem tudta, hogy a férfi bőrét borító vérből mennyi a sajátja, és hogy volt-e valami olyan sebe, ami ellátást igényelt.

Kiva kimozgatta a vállát, majd feltúrte rongyos ingujját, de rögtön össze is rezzent, ahogy a durva anyag hozzáért a gyógyulófélben lévő sebhez a jobb alkarján. Nem engedte, hogy a gondolatai elkalandozzanak afelé, amit az örök három éjszakával ezelőtt tettek vele, vagy hogy mi történt volna, ha a legújabb örök – az éles borostyán szemű, fiatal nő – nem ér oda időben.

Kiva még mindig nem tudta, hogy a nő miért avatkozott közbe, és figyelmeztette a társait arra, hogy a Parancsnok nem örülne annak, amit tesznek. Az örök nem voltak bolondok. Tudták, hogy bár a Parancsnok vasmarokkal uralkodott a Zalindov fölött, nem tűrte el, hogy az őrei visszaéljenek a hatalmukkal. Ez

azonban nem akadályozta meg őket abban, hogy erőszakoskodjanak a rabokkal, csak igyekeztek odafigyelni, nehogy rajtakapják őket.

Az új ór szeméből még nem tűnt el a becsület, az élet szikrája, ami általában az első pár, a börtönben töltött hét után nyom nélkül elillant, hogy aztán keserű megvetés vegye át a helyét. Kiva szerint ez volt az egyetlen lehetséges oka a közbelépésének. Azonban bármennyire is hálás volt, most úgy érezte, mintha *tartozna* a borostyán szemű őrnek, és annak sosem volt jó vége, ha az ember tartozott valakinek a Zalindovban.

Elfojtva aggodalmas gondolatait, Kiva magához vett egy friss vízzel teli favödöröt, majd visszalépett a férfi mellé. Gondosan és módszeresen nekiállt letisztogatni, menet közben lefejtve róla szakadozott ruháit.

Sose feledd, kisegér: nincs két ember, aki egyforma lenne, de mindannyian gyönyörűek vagyunk a magunk módján. Az emberi test egy műalkotás, ami tiszteletet érdemel. Mindig.

Kiva élesen beszívta a levegőt, ahogy elméjében felrémlt édesapjának a hangja. Régen volt, hogy utoljára így letaglózta egy gyerekkori emlék, régen, hogy hallotta volna a "kisegér" becenevet – amit azért érdemelt ki, mert kicsiként valahányszor megriadt, mindig hangosan felvisított. Régen volt már, hogy utoljára könnyek szűrták a szemét.

Elég legyen!, parancsolt magára Kiva. *Ne is gondolj rá!*

Vett egy mély lélegzetet, majd várt három másodpercet, hogy összeszedje magát, aztán eltökélten folytatta a munkáját. A szíve belesajdult apja gyengéd útmutatásának emlékébe, miközben a gondolatai óhatatlanul is visszarepítették azokba az időkbe, amikor a napjait a műhelyében töltötte, és segített neki ellátni a különféle nyavalyáktól szenvedő falusiakat. A legkorábbi emlékei is arról szóltak, hogy az apjának segítkeznek – vizet hoz, tépést készít, és amikor már elég nagy volt ahhoz, hogy ne sértse meg magát közben, sterilizálja a szikéket. Az összes testvére közül ő volt az egyetlen, aki az apjuk gyógyítás iránti szenvedélyével született, az egyetlen, aki enyhíteni akarta mások szenvedését.

Most pedig itt volt, percekre attól, hogy egy újabb ember bőrébe metssze bele a börtön billogját.

A combja viszketett. Nem is törődött vele.

A fogát összeszorítva félresöpörte az emléket, és inkább arra koncentrált, hogy a férfi utolsó ruhadarabjait is lefejtse, míg nem maradt más rajta, csak az alsóneműje. Kivát egy cseppet sem feszélyezte az előtte fekvő, szinte teljesen meztelen férfi látványa. Már teljesen természetes volt számára, hogy csakis gyógyítóként tekintsen rá, hogy egyszerűen csak felmérje az elszenvedett sérüléseket a testén. Tudata határmezsgyéjén azért megcsodálta a férfi szájkás izmait, és – ahogy tovább sikálta róla a vért – az előtűnő, mézbarna bőrt. Ám ahelyett, hogy azon merengett volna, mégis milyen életet élhetett a páciense, ami ilyen egészséges testhez vezetett – és hogy mi juttatta őt a Zalindovba –, Kiva inkább attól félt, hogy mit jelent ez majd a férfi számára, amikor felébred. Kidolgozott izomzatából látszott, hogy erős, ami nem túl szerencsés módon felkelthette az örök figyelmét, hogy aztán a lehető legrosszabb munkát osszák rá.

Talán mégis az lenne a legjobb, ha már nem ébredne fel.

Miután Kiva megszidta magát ezért a gondolatért, még nagyobb energiát fektetett abba, hogy megtisztítsa a férfit, miközben – mint mindig – most is végig tudatában volt annak, hogy az őt minden egyes mozdulatát figyeli. Ma, miután őrsegváltáskor átvette Csont helyét, a Hentes állt az ajtóban. Ez persze nem a valódi nevük volt, de Kiva rabtársainak jó okuk volt rá, hogy így nevezzék őket. A Hentest ritkán lehetett a Mélységen, az északkeleti fal mellé szorított büntetőblokkon kívül látni. A neve egyszerre volt figyelmeztetés és ígéret mindazok számára, akiket odaküldtek, és akik közül nagyon kevesen tértek vissza onnan. Vele ellentétben Csontot általában a börtönudvaron lehetett látni, ahol gyakran járőrözött a mészkőfal tetején járva, számszerűjával a vállán, vagy éppen figyelte a Zalindov népét az egyik őrtoronyból. Bár nem keltett akkora félelmet a rabokban, mint a Hentes, azon szokása miatt, hogy előszeretettel roppan-

totta ketté a rabok csontjait, Kiva mindig nagyon ügyelt rá, hogy jó messzire elkerülje.

Szokatlan volt, hogy a két brutális férfi bármelyikét is az ispotályba helyezték, de a rabok mostanában igencsak nyugtalanok voltak, miután a csípős tél mindenkit ingerlékenyebbé tett a szokásosnál. Hála az újra és újra visszatérő fagyoknak, a napi ételadagok még sosem voltak ennél kisebbek – a könyörtelen időjárás megtizedelte a termést, és erősen leszűkítette, hogy a napszámosok mit tudtak leszüretelni a börtön termőföldjeiről. Amikor nem érték el a napi kvótájukat – ami már hetek óta egyszer sem sikerült –, annak hatását mindenkinél jobban érezték, hiszen nemcsak a gyomruk korgott, hanem az őket felügyelő örök büntetését is el kellett szenvedniük.

A tél a Zalindovban könyörtelen volt. Minden évszak könyörtelen volt a Zalindovban, de a tél kifejezetten nehéz volt a rabok számára, amit tíz év után Kiva nagyon is jól tudott. Tisztában volt vele, hogy nem a mellette lévő két holttest lesz az egyedüli, amit a hullaházba fog szállíttatni ezen a héten, és hogy még számtalan másik fogja követni őket a krematóriumba, mielőtt véget érne a tél.

Miután az utolsó vérfoltokat is letörölte a férfi mellkasáról, Kiva szemügyre vette a frissen megtisztított bőrt, külön figyelmet szentelve a férfi hasán húzódó, jelentős zúzódásnak. Egész színkavalkád festette a bőrét, jelezve, hogy többször is megverték a Valleniából idetartó út alatt. Azonban némi óvatos nyomkodást követően Kiva arra a következtetésre jutott, hogy nagy valószínűséggel nincs belső vérzése. Volt pár mélyebb vágás, amiket majd el kell látnia, de egyikből sem származhatott az a rengeteg vér, ami a bőrét borította. Kiva némiképp megkönnyebbülve jött rá, hogy a legsúlyosabb sebeket minden bizonnyal a férfi elhunyt társai szenvedték el, és a páciense csak megpróbálhatta elszorítani a vérzést – bár hiába –, hogy megmentse az életüket.

Vagy... lehet, hogy pont ő volt az, aki végzett a két másikkal?

Nem mindenki volt ártatlan, aki a Zalindovba került.

A legtöbben nem voltak ártatlanok.

Enyhén remegő ujjakkal Kiva a férfi arca felé fordította figyelmét. Mivel előbb azt ellenőrizte, hogy a létfontosságú szervei rendben vannak-e, innen még nem mosta le a vért és a mocskot, így az továbbra is olyan vastagon fedte, hogy nehéz volt kivenni a vonásait.

Egykoron a fejével kezdett volna, de már évekkal ezelőtt rájött, hogy nem sokat tud tenni, ha a páciensének agysérülése van. Több értelme volt arra fókuszálnia, hogy minden egyebet rendbe hozzon, és közben reménykednie, hogy a szóban forgó személy majd ép elmével tér magához.

A férfi mocskos arcáról a vödörben maradt, szintén mocskos vízre pillantva Kiva az ajkába harapott, és mérlegelni kezdte a lehetőségeit. Esze ágában sem volt bármit is kérni a Hentestől, azonban ahhoz, hogy be tudja fejezni a munkáját friss vízre volt szüksége – nemcsak azért, hogy meg tudja mosni a férfi arcát és haját, hanem azért is, hogy még alaposabban ki tudja tisztítani a sebeit, mielőtt összevarrná őket.

Mindig a páciens a legfontosabb, kiséger. Az ő szükségletei minden esetben megelőzik a tiedet.

Ahogy elméjében ismét felrémlett apjának a hangja, Kiva halkán kifújta a levegőt, azonban a szívébe szűrő fájdalom ezúttal inkább megvigasztalta, mintha az apja ott lett volna vele a szobában, és a fülébe sugdosna.

Tudva, hogy az apja mit tenne a helyében, Kiva felkapta a vödröt, és az ajtó felé fordult. A Hentes egyenesen ráemelte fakó tekintetét, és izgalommal teli, gonosz várakozás ült ki vörös képére.

– Kell egy kis... – kezdte Kiva halkán, azonban még mielőtt befejezhette volna a mondatot, a szavába vágta.

– Visszahívtak az elkülönítéblokkba – mondta a borostyán-szemű űr, ahogy egyszer csak megjelent a Hentes mögött, magára vonva annak figyelmét. – Majd én átveszem itt a helyedet.

A Hentes egyetlen szó nélkül – bár azért egy kéjes pillantást még megeresztett Kiva irányába, amitől a lányt kiverte a víz

– sarkon fordult, és az ispotályhoz vezető kavicsos úton ropogó csizmával elmasírozott.

Kiva azt kívánta, bárcsak a kezében tartott víz elég tiszta lenne ahhoz, hogy lemoshassa vele magáról az érzést, amit az őr búcsúpillantása hagyott maga után. Hogy leplezze zavarát, a füle mögé tűrt egy hajtincset, majd ahogy felpillantott, tekintete összeakadt a borostyánszemű őrével.

– Szükségem lenne egy kis friss vízre – mondta Kiva. Ettől a nőtől kevésbé félt ugyan, mint a Hentestől, de így is tartott tőle annyira, hogy halkán szólaljon meg, és meghunyászkodónak tűnjön.

– Hol van a fú? – kérdezte az őr, aztán Kiva bizonytalan tekintetét látva még hozzátette: – Az a vörös hajú, dadogós kölyök. Az, aki segít neked... – kesztyűs kezével körbemutatott a szobában – ...ezzel itt mind.

– Tipp? – kérdezte Kiva. – A télre átküldték a konyhába. Ott több tennivalója akad.

Az igazat megvallva, a közelmúltbéli járatlázjárvány fényében Kiva nagyra értékelte volna Tipp segítségét a karanténban lévő betegekkel, mivel a két másik rab, akiket az ispotályba vezényeltek, rettegett a fertőzéstől, és így olyan távol maradtak a betegektől, amennyire csak lehetett. Miattuk aztán Kivára annyi munka jutott, hogy leszámítva azt a pár órát, amit éjjelente alvással tölthetett, minden percét lefoglalta az, hogy egyes-egyedül ellássa a Zalindov számtalan rabját. Ami még a téli hónapok alatt is nagyon nehéz feladat volt, amikor csak elvétve érkezett új rab. Amikor aztán majd beköszönt a tavasz, csakis ő marad, hogy belevesse a Z-t a rengeteg újonnan érkezett szerencsétlen kezébe, a rabok mindennapos egészségügyi problémáinak ellátásáról már nem is beszélve. De addigra legalább visszakapja majd Tippet, aki levesz némi terhet a válláról, akkor is, ha csak olyan apró dolgokban tud segíteni, minthogy lehúzza az ágyneműt, vagy tisztán tartja a dolgokat – már amennyire ez lehetséges volt ebben a cseppet sem steril környezetben.

Most azonban Kivának nem volt segítője, csakis magára számíthatott.

A borostyánszemű őr mintha fontolóra vette volna Kiva szavait, ahogy körbepillantott a szobában, szemügyre véve a mocskos képű, kék-zöld foltokkal teli, félmeztelen túlélőt és a két halott férfit, majd a mocskos vízzel teli vödöröt.

– Várj meg itt! – mondta végül.

Aztán már el is ment.

HARMADIK FEJEZET

Kiva moccanni sem mert, amíg az ór pár perccel később vissza nem tért. Egy kislány is vele volt, akinek intett, hogy menjen előre, egyenesen be a helyiségbe. Abban a pillanatban, hogy a fiúcska megpillantotta Kivát, szeplős képe kivirult, szája pedig széles, foghíjas mosolyra húzódott.

Élénkvrös hajával és nagy, kék szemével Tipp úgy nézett ki, mint egy égő kanócú gyertya. Úgy is viselkedett – tele volt energiával és csak úgy pattogott a szenvedélytől. Tizenegy évesen úgy tűnt, mintha soha, semmi sem billentené ki a jókedvéből. Nem számított, mennyi megaláztatást kellett elszednie minden nap, bárhová ment, mindig fényt sodort magával, és mindig volt a tarsolyában egy kedves szó és egy gyengéd érintés azon rabok számára, akiknek erre a legnagyobb szüksége volt. Még az örökkel is kedvesen viselkedett, nem számított, hogy azok milyen durvák és türelmetlenek voltak vele.

Kiva még soha sem találkozott Tipphez hasonló emberrel, főleg nem olyan helyen, mint a Zalindov.

– K-K-Kiva! – dadogta Tipp, ahogy odasietett hozzá. Egy másodpercig úgy tűnt, mindjárt át is öleli, mintha nem napok, hanem évek teltek volna el, mióta utoljára látták egymást. Azonban értett Kiva testbeszédéből, mert utolsó pillanatban visszafogta magát. – N-nem tudtam, hogy Naari m-m-miért hoz ide! Annyira f-f-f-f... – Arca bosszús grimaszba rándult, majd megpróbálkozott egy másik szóval. – A-aggódtam.

Kiva az örre pillantott: milyen barátságos volt, egy cseppet sem lepte meg, hogy Tipp tudta a nevét. Naari. Legalább mos-

tantól már nem kellett úgy gondolnia rá, hogy a borostyánszemű nő.

– A gyógyítónak segítségre van szüksége, fú – mondta Naari unott hangon. – Menj, és hozz neki friss vizet!

– Hozom! – mondta Tipp lelkesen, ahogy hosszú tagjaival ügyetlenül a vödör után kapott. Kiva egy pillanatra megijedt, hogy a véres, sáros víz az ispotály padlóján fog kikötni, azonban Tipp, terhével a kezében, már azelőtt kinn volt az ajtón, mielőtt rászólhatott volna, hogy legyen óvatos.

Az ispotályra kínos csend telepedett, mígnem Kiva végül megköszöri a torkát, és mormolva így szól:

– Köszönöm. Mármint, hogy idehoztad Tippet.

Az őr – Naari – bólintott.

– És... azt is, amit a múlt éjjel tettél – tette hozzá Kiva halkán. Nem pillantott le a karján lévő, ronda égésekre, nem hívta fel a figyelmet arra, hogy pár őr úgy döntött, azon az éjjelen ő lesz szórakozásuk forrása.

Nem ez volt az első alkalom.

Még csak nem is ez volt a legrosszabb.

De ettől függetlenül mégis hálás volt a közbeavatkozásért.

Naari ismét bólintott – a megismételt mozdulat elég merevre sikerült ahhoz, hogy Kiva felfogja, az lesz a legjobb, ha elhallgat. Bár mondjuk furcsa volt ez az egész. Most, hogy már tudta az őr nevét, kevésbe tartott tőle, kevésbé... félt.

Légy óvatos, kiséger!

Kivának nem volt szüksége apja figyelmeztetésének a visszhangjára. Naari hatalommal bírt az élet és a halál felett – Kiva élete és halála felett. A Zalindov egyik őre volt, egy két lábon járó fegyver, a halál megtestesülése.

Miután gondolatban jól megregulázta magát, Kiva óvatosan a túlélőhöz lépett, és ellenőrizte a pulzusát, hogy kezdjen valamit magával. A férfi még mindig gyenge volt, de már erősebb, mint korábban.

Tipp rekordidő alatt tért vissza a kúttól, és hozta a friss, tiszta vízzel telitöltött vödört.

– Mi történt v-velük? – mutatott a két halott férfit, ahogy Kiva nekiállt gyengéden lemosni a még élő páciens arcát.

– Nem vagyok biztos benne – felelte Kiva, miközben lopva Naarira pillantott, hogy lássa, az őt mit szól ahhoz, hogy beszélgetnek. Nem úgy tűnt, mintha ez különösebben zavarná, úgy-hogy Kiva folytatta: – Ezt itt azonban a másik kettő vére borította.

Tipp elmerengve a férfira pillantott.

– Szerinted ő t-tette?

Kiva kiöblítette a mocskos rongyot, majd tovább törölgette a szennyrétegeket.

– Számít valamit is? Valaki úgy hiszi, hogy ő tett valamit, különben nem lenne most itt.

– Jó t-történet lenne – mondta Tipp, ahogy odaszökdécselt a fából készült munkasztalhoz, hogy elkezdje összegyűjteni azokat a dolgokat, amikre Kivának ezek után szüksége lesz. A figyelmességtől Kiva ellágyult, bár ügyelt rá, hogy mire Tipp visszafordult, már ismét csak a közömbösséget lehessen leolvasni az arcáról.

A Zalindovban veszélyes volt bárkihez is túlságosan ragaszkodni. A törődés csakis fájdalomhoz vezetett.

– Biztos vagyok benne, hogy te akkor is jó történetet fogsz belőle kerekíteni, ha amúgy nem is az – szólalt meg Kiva, ahogy végre nekiállt megtisztítani a férfi haját.

– A mama mindig azt mondta, hogy majd b-b-bárd lesz belőlem – vigyorodott el Tipp szélesen.

Kiva rongyot tartó ujjai görcsbe rándultak, a szíve pedig fájdalmasan összeszorult, ahogy három éve most először eszébe jutott Tipp anyja, Ineke. A nőt azzal vádolták, hogy ellopta egy nemes hölgy ékszereit, amikor pedig ezért a Zalindovba küldték, az akkor nyolcéves Tipp nem volt hajlandó elereszteni a szoknyáját, így hát őt is behajították a szekérbe az anyjával együtt. Hat hónappal később, a mészárszéken dolgozva Ineke megvágta magát, és mire az örök végre megengedték neki, hogy elmenjen

az ispotályba, már túl késő volt. A fertőzés addigra megtámadta a szívé, és pár napon belül meg is halt.

Kiva órákon keresztül ölelte Tippet azon az éjjelen, miközben a fiúcska néma könnyei átáztatták a ruháját.

Másnap a vörös szemű és felpuffedt arcú, apró gyerek mindössze csak négy szót mondott: *Azt akarná, hogy é-éljek.*

És így is tett. Tipp minden egyes porcikájával élt.

Kiva pedig eltökélte, hogy ez így is fog maradni – a Zalindovon kívül. Majd egy nap.

Az álmok a bolondoknak valók. És Kiva volt mind közül a legnagyobb bolond.

Figyelmét ismét az előtte fekvő férfira fordítva lassan kifelé szülte a csomókat mocskos hajából; nem volt túl hosszú, ami segített, viszont kifejezetten rövidnek sem mondta volna. Alaposan szemügyre véve a tincseket, Kiva elmerengett rajta, hogy vajon le kell-e borotválnia. Azonban nem látott benne tetveket vagy egyéb élősködőket, és amint kimosta belőle a vért meg a mocskot, és kezdett megszáradni – felfedve csodás arany színét, ami valahol a szőke és a barna közt helyezkedett el –, fényes ragyogása egyre észrevehetőbb lett.

Egészséges haj és egészséges test. Mindkettő ritkaságnak számított a frissen érkezettek körében.

Kiva ismét azon kapta magát, hogy azon töpreng, vajon mégis milyen életet élhetett ez a férfi, ami végül ilyen mélyre taszította.

– Ugye n-nem fogsz elalélni? – kérdezte Tipp, ahogy hirtelen megjelent Kiva könyökénél, kezében egy csonttúval és egy kevés feltekert macskabéllal.

– Micsoda?

Tipp a férfi felé biccentett.

– Elalélni. Amiért i-ilyen jól néz ki.

Kiva homloka ráncba szaladt.

– Amiért ilyen... – Tekintete a férfi arcára tévedt, akkor először vette alaposan szemügyre. – Ó! – A ráncok még jobban elmélyültek homlokán, majd így szólt: – Hát persze, hogy nem fogok elalélni.

Tipp ajka megrándult.

– Nem baj, ha m-mégis. Majd elkaplak.

Kiva vetett egy szúrós pillantást a fiúra, és már nyitotta is a száját, hogy visszavágjon, de mielőtt egyetlen szót is szólhatott volna, Naari fürge és néma léptekkel egyszer csak ott termett mellettük.

Kiva nem tudta megállni, hogy ne sikkantson fel halk, cincogó hangon, azonban az őr el sem fordította tekintetét a fémasztalon fekvő férfiről.

Nem is volt még férfi. Most, hogy elég tiszta lett ahhoz, hogy ki lehessen venni a vonásait, Kiva már látta, hogy nem egészen felnőtt. Azonban többé már fiú sem volt. Talán tizennyolc vagy tizenkilenc éves lehetett – nagyjából egy vagy két évvel idősebb tőle.

Mivel Naari továbbra is csak rezzenéstelen tekintettel nézte, Kiva is alaposabban megvizsgálta. Magas homlok, egyenes orr, hosszú szempillák..., olyan éles arcél, amitől egy festő teljesen lázba jött volna. A bal szeme fölött volt egy sarló alakú vágás, amit össze kellett öltetni, és ami elég mélynek tűnt ahhoz, hogy fakó heget hagyjon maga után a mézszínű bőrön. Ezt leszámítva azonban az arca teljesen sértetlen volt. Ami szöges ellentétben állt a teste többi részével, amire Kiva mosdatás közben ébredt rá. A hátát sebhelyek hálójá borította, hasonlóak Kiva és még számtalan másik rab hegeihez, akik már túlestek egy-két korbácsoláson. Azonban a fiú hegei nem a kilencfarkú macska által hagyott jellegzetes sebekre emlékeztették. Kivának fogalma sem volt, hogy mégis miféle korbács hagyhatott ilyen kidagadó hegeket, a sérülés azonban javarészt a hátára korlátozódott, miközben a teste többi részén csak pár kisebb, régi heg volt, leszámítva a friss vágásokat, amiket a Zalindovba tartó útja során szerzett.

– És te e-el fogsz ájulni, Naari?

Tipp szavait hallva Kiva rögtön felkapta a fejét, és amikor ráeszmélt, hogy a fiú az őrhöz intézte a kérdést, élesen beszívta a levegőt.

A raboknak sosem szabadott kérdéseket intéznie az őrökhöz.
Sőt, ami még rosszabb – Tipp egyenesen *incselkedett* az őrrel.

Kiva igyekezett megóvni Tippet az anyja halála óta, amennyire csak tudta, de neki is megvoltak a határai. Most pedig, ezek után...

Naari végül elfordította borostyánszín tekintetét a fiatalember arcáról, és a szeme összeszűkül, ahogy Tipp komisz vigyorát és Kiva rosszul leplezett félelmét nézte. Azonban mindössze annyit mondott:

– Valakinek le kell fognia, ha felébred.

Kiva visszatartott lélegzete kiszökött a tüdejéből, és egészen beleszédült a meglepetésbe, még úgy is, hogy közben észrevette, hová is vándorolt Naari tekintete, és hogy Tipp mit tartott a másik kezében: a szikét, amit már előre felhevített, és aminek fehéren izzott a vége.

Hát persze! Kivának nemcsak az volt a feladata, hogy ellássa a fiatal férfit, hanem a börtön jelét is a bőrébe kellett metsznie. Már csak egyetlen kérdés maradt: melyikkel kezdje? Azonban úgy tűnt, az őr már választott is – a közelsége arra ösztökélte Kivát, hogy a pengéért nyúljon a tű és a cérna helyett. Azokra is sor kerül majd, remélhetőleg akkor, amikor az őr ismét biztonságos távolságban lesz tőle.

– Én l-le tudom fogni – mondta Tipp, ahogy Kivát kikerülve a fiú másik oldalához lépett. Kiva kétségbeesett figyelmeztetése lepergett róla, és úgy tűnt, fel sem fogta, micsoda veszedelemtől menekült meg éppen csodával határos módon.

– Akkor te fogd a lábát! – parancsolt rá Naari. – Ez a fickó erősnek tűnik.

Erős. Kiva gyomra görcsbe rándult a szót hallva. Esély sem volt rá, hogy a konyhába vagy a műhelybe helyezték. Biztos kemény fizikai munkát osztanak majd rá, efelől nem volt semmi kétsége.

Úgy hat hónapig húzza majd. Egy évig, ha szerencsés.
És aztán meghal.

Kiva nem engedhette meg magának, hogy törődjön vele. Túl sok halált látott már az elmúlt tíz évben, túl sok szenvedésnek volt a szemtanúja. Eggyel több ember sorsa már semmin sem változtatott. Ő sem volt több egy számnál – a rabszállítók által a csuklójára erősített fémpánt szerint ő volt a D24L103-as rab.

Ahogy megejtette az első vágást a fiú bal kézfejjén, Kiva combja ismét viszketni kezdett, ő azonban ügyet sem vetett rá, inkább emlékeztette magát, hogy miért is csinálja ezt, hogy miért árt másoknak, elárulva ezzel mindazt, amiért gyógyítóként ki kellett volna állnia.

Biztonságban vagyunk. Maradj életben. Eljövünk érted.

A legutolsó levél óta nem hallott a családja felől, és most, hogy a tél úgy istenigazából belemélyesztette fogát a tájba, nem is számított rá, hogy hallani fog felőlük egészen addig, amíg a tavasz beköszöntével ismét el nem kezdenek özönlöni az új rabok a börtönbe. Azonban továbbra sem eresztette legfrissebb üzenetüket, a bizonyosságot, a parancsot, az ígéretet.

Kiva megtette, amit meg kellett tennie – meggyógyította az embereket, de ártott is nekik. Mindezt azért, hogy életben maradjon. Hogy húzza az időt, amíg a családja végül el tud jönni érte, amíg végül meg tud szökni innen.

Ez a fiatalember... ő legalább egyike volt azoknak, akiket könnyebb volt megmetszeni, ami elviselhetőbbé tette Kiva büntudatát. Miután nem volt magánál, Kivának nem kellett megkínzott tekintetében néznie, miközben a penge a húsba mart, nem kellett éreznie, ahogy megremeg az érintése alatt, nem kellett látnia, ahogy úgy néz rá, mint egy szörnyetegre – hiszen az is volt.

Tipp tudta – már számtalan alkalommal látta Kivát, ahogy belevési a szimbólumot a rabok bőrébe, és sosem ítélte el ezért, vagy nézett rá a megértésen kívül bárhogy máshogy.

Az őnök nem nagyon törődtek a feladatával, csakis az érdekelte őket, hogy gyorsan végezze a dolgát. Ez alól Naari sem volt kivétel, még közvetlen az érkezése után sem. Azonban mind közül a borostyánszemű őr volt az egyetlen, aki kimutatta az undo-

rát. Ahogy Kiva a fiú húsába mártotta a pengéjét, Naari állkapcsa megfeszült, miközben kesztyűs kezével a fémasztalhoz szorította a rab vállát, ha magához térne.

Kiva fürgén dolgozott, és amikor végzett, Tipp már adta is neki a balikónedvvel teli csuprot és egy darabka tiszta gyołcsot. Mintha mostanra megbizonyosodott volna afelől, hogy nem áll fenn annak a veszélye, hogy az újonnan érkezett rab megmozduljon, és így tönkretégye a frissen a kezébe metszett Z-t, az őr viszont ért az ajtóhoz, és egyetlen további szó nélkül ismét elfoglalta korábbi őrhelyét.

– Kár a v-v-vágásért az arcán – mondta Tipp, ahogy Kiva rögzítette a kötést a fiú kezén, majd végighaladt a teste többi részén, szépen sorban összeöltve a nyílt sebeket, majd antibakteriális krémet kenve a tetejükre.

– Ugyan miért? – mormolta Kiva, csak fél füllel figyelve a fiúra.

– El fogja cs-csúfítani azt a sz-szép arcát.

Miközben éppen azzal foglalatostkodott, hogy összezárjon egy vágást a rab jobb mellizmán, Kiva ujjai megdermedtek az öltés közepén.

– Akár szép az arca, akár nem, akkor is csak egy férfi, Tipp.

– És?

– És – mondta Kiva – a legtöbb férfi disznó.

Súlyos csend telepedett a szobára, amit egyedül az ajtónál álló Naari halk prüszkölése tört meg – mintha *szórakoztatta* volna, amit hall. Majd Tipp végül így szólt:

– Én is férfi vagyok. De én nem vagyok d-disznó.

– Még kicsi vagy – vágott vissza Kiva. – Várd csak ki a végét!

Azt gondolhatta, hogy csak viccel, mert Tipp felhorkantott. Kiva inkább nem világosította fel. Bár *remélte*, hogy Tipp mindig olyan édes és gondoskodó marad, mint amilyen most, tisztában volt vele, hogy erre nem túl jók az esélyei. Az egyetlen férfi, akit Kiva valaha is tisztelt, a szeretett apja volt. De... nem létezett hozzá fogható személy.

Kiva ezúttal nem engedte, hogy magával ragadja a nosztalgia, gyorsan és alaposan összeöltötte a rab hasán és hátán lévő többi vágást, majd még egyszer ellenőrizte, hogy a lába sértetlen-e, mielőtt nekiállt volna az arcának.

De épp, ahogy a szemöldökéhez emelte a csonttűt, a fiú szeme felpattant.